

Í einseminum var gott at fáa tosað

Tá Henry Fjallstein í Havn sá eina lýsing frá Krabbameinsfelagnum, sum beyð fólki, ið høvdu mist makan, hjálp at koma víðari, tók hann av tilboðnum

Tann 9. desember í 2014 misti Henry Fjallstein í Havn konu sína, Anni. Hon var 66 ára gomul. Anni hevði verið sjúk av krabbameini síðan januar mánað, og hóast hon bæði fekk kemoviðgerð og strálur, viknaði hon alsamt. Í oktober fingur Henry og børnini boð um, at meira var ikki at gera, og Anni fekk tí bara linnandi viðgerð síðstu tíðina. Onnur dóttirin og sonurin vóru hjá henni, tá hon doyði. Henry og hin dóttirin komu beint aftaná.

Anni og Henry giftust í 1971 og fingur børnini í 1973, 1977 og 1979. Í Maritugøtu, har tey bæði búðu tveyeini, gjørdist einsligt at vera hjá Henry, tá Anni var farin. Alt inni í húsinum minti hann á hana. Hennara navn var støðugt í tonkunum, og tá hann kveitti oman á Hoyvíkar kirkju, sum úr stovuvindeyganum sæst hevja seg hábærsliga upp í loft, kom honum til hugs, hvat Anni hevði sagt, meðan hon viknaði og gjørdist alsamt tyngri fyri andanum.

Hon skuldi ikki berast úr Hoy-

víkar kirkju, tí hon vildi ikki plága fólk at ganga heilt úr Hoyvík út í kirkjugarðin við Velbastaðvegin. Heldur vildi hon úr kapellinum, og haðani fór hon. Eisini hevði hon sagt, at Henry skuldi koma víðari, tá alt var av. Hetta hjálpti honum væl. Hann fór sum vant út millum fólk, tí hann hevur altíð verið opin og prátingarsamur maður. Men heima var einsligt, tí nú var hann einsamallur í húsi.

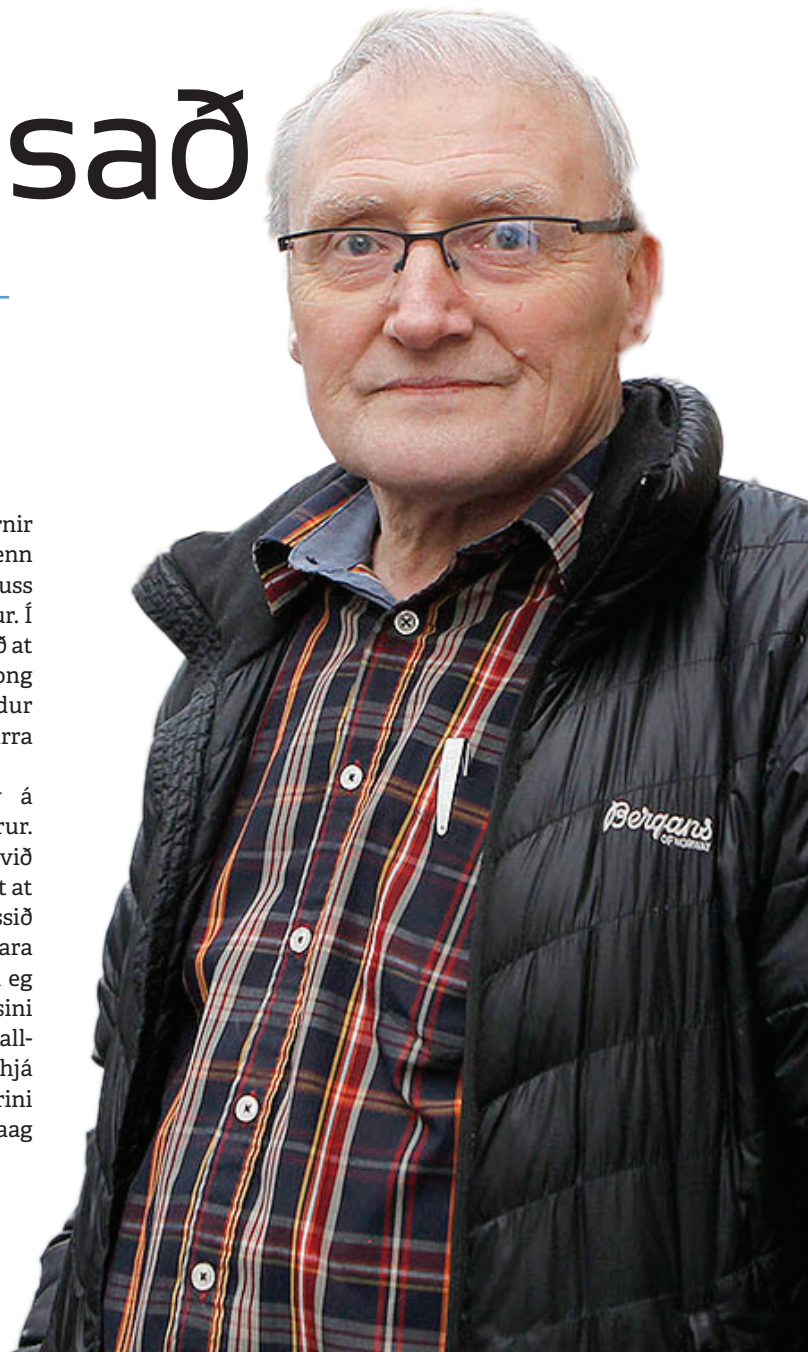
Vendi sær til felagið

Í einseminum fekk hann tørv á at tosa við onkran um sína støðu, og í einum blað sá hann ein dagin eina lýsing frá Krabbameinsfelagnum, har felagið lýsti við, at fólk, sum høvdu mist makan, kundu koma í sorgarbólk at tosa saman. Hann møtti upp og prátaði um sína støðu, og eftir fleiri fundir var gleði komið á hjá øllum at seta orð á sínar kenslur. Hann skilti, at onnur høvdu júst somu tankar sum hann, og tað hjálpti væl.

Síðan Anni fór, hevur Henry

ofta droymt um hana. Dreyrnir hava allir verið góðir, og meira enn so hevur hann fingið onkran muss frá henni, sum kendist veruligur. Í dag sigur hann, at hann fer altíð at sakna hana, tí tey høvdu so mong góð ár saman, og tað var heldur ongantíð ætlanin, at annað teirra skuldi fara so tíðliga.

“Eg havi altíð havt tørv á tryggleika, so mangulin er stórur. Men tað hevur hjálpt at tosa við onnur, og tað hevur eisini hjálpt at havt samband við arbeiðsplássid allatíðina. Mær dámar væl at fara út, og er dansur í høllini, haldi eg meg framat, tí mær dámar eisini væl at dansa,” sigur Henry Fjallstein, sum í 40 ár starvaðist hjá Posta og seinastu níggju árin hevur verið húsavørður hjá Waag bilum.

Setti orð á sína stúran og sín ótta

Otto Gram á Tvøroyri kendi seg ráðaleysan, tá pápin gjørdist álvarsliga sjúkur, men á ráðgevingini hjá Krabbameinsfelagnum fekk hann skil á sínum tonkum

Otto Gram er 45 ára gamal og starvast sum lærari í Tvøroyrar skúla. Hann er ein av teimum mongu avvarðandi, sum í kreppustøðu hava havt samband við Krabbameinsfelagið. Otto fekk tørv á persónligari ráðgeving, tá pápi hansara, Jákup Leo, hevði fingið staðfest krabbamein í brisnum fyrst í desember 2015. Støðan var álvarslig, skiltist beinanvegin, og Otto mátti tí fáa sett orð á sín ótta og sína stúran.

Hjá Krabbameinsfelagnum fóru hann og annar ráðgevandi sjúkrarøktarfrøðingurin beinanvegin undir at greina støðuna, m.a. við at skriva upp, hvat óttin og stúranin hjá Otto snúðu seg um. Greitt gjørdist, at hann hevði ymsar óttar. Hann óttaðist, at pápin skuldi pinast av sjúkuni og viðgerðini.

Hann grundaði yvir, hvussu mamman fór at megna støðuna. Hann ivaðist í, hvussu sterkur hann sjálvur var. Og hann hugsaði nógv um børnini, sum mest sannlíkt skuldu missa abban.

Pápi Otto hevði altíð verið sera virkin og hegnigur maður. Var ein spaki ella ein hamari í nánd, so var hann í gongd, og skuldi okkurt orðnast, so orðnaði Jákup tað. Nú hann gjørdist álvarsliga sjúkur, fekk hann onki gjørt, og tað var svárt hjá familjuni at uppliva. Hann fekk eina kemoviðgerð, men toldi hana illa. Tann 23. mars í 2016 doyði Jákup Leo 72 ára gamal.

Fekk sagt farvæl

Otto fekk tó væl og virðiliga sagt pápa sínum farvæl, ikki minst tí hann á ráðgevingini hjá Krabba-

meinsfelagnum fekk góð ráð um, hvussu hann skuldi gera. Otto nevndi, at hann ivaðist í, um hann hevði fingið sagt alt við pápa sín, sum hann vildi siga. Hann fekk tey ráð, at hann skuldi ímynda sær, at hann skuldi halda eina røðu fyri honum og skriva alt niður, ið lá sær á hjarta.

Otto setti seg at skriva, men helt ikki nakra røðu. Við sjúkrasongina nýtti hann í staðin onkrar løtur til at fáa sagt tað, hann hevði fest á blað. Hann takkaði pápa sínum fyri alt, hann hevði gjørt fyri seg, børnini og familjuna annars. Á mongum økjum var pápin hansara stóra fyrimynd og høgra hond, og við sjúkrasongina spurdi hann eisini pápan um ymisk praktisk viðurskipti, m.a. um seyðahald og húsasmíð. Hóast pápin versnaði,

greiddi hann væl frá øllum, og Otto fekk tey svar, hann bað um.

“Tá sjúkan rakar, stendur tú rættiliga berur eftir við nógvum kensluligum og eymum spurningum, og tú hevur ikki skil á tonkunum. Tað hjálpti mær øgiliga væl at tosa við onkran, sum ikki var ov nær og partur av støðuni kensluliga. Ráðgevingin hjá Krabbameinsfelagnum var professionell, og eg eri sera fegin um, at eg vendi mær til felagið,” sigur Otto Gram.

Nú er tað mesta av einum ári farið, síðan pápin doyði, og saknurin er stórur, sigur hann. Familjan er tó ikki fallin í fátt. Har ein maður fylti nóg, tí hann var so virkin, er nú ongin maður, og tí vantar hann, men lívið heldur fram við minnunum um tað, ið var, og takkeseinnum um alt, sum pápin gav.